

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Hubáčka a soudců JUDr. Elišky Cihlářové a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobkyně: **DRILLTEC INTERNATIONAL LIMITED**, organizační složka, se sídlem Jezdiště 598, Ostrava – Hrabová, proti žalovanému: **Ministerstvo financí**, se sídlem Letenská 252/15, Praha 1, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 22. 7. 2009, č. j. 5 Ca 225/2008 – 23,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Včas podanou kasační stížností se žalované Ministerstvo financí domáhá u Nejvyššího správního soudu vydání rozsudku, kterým by byl zrušen rozsudek Městského soudu v Praze ze 22. 7. 2009, č. j. 5 Ca 225/2008 - 23, a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení.

Městský soud v Praze (dále též „městský soud“) napadeným rozsudkem ze dne 22. 7. 2009, č. j. 5 Ca 225/2008 - 23, zrušil k žalobě DRILLTEC INTERNATIONAL LIMITED, organizační složky, rozhodnutí žalovaného Ministerstva financí ze dne 21. 4. 2008, č. j. 49/15549/2008-491, o zamítnutí žádosti žalobkyně o prominutí daně z přidané hodnoty, a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Městský soud při svém rozhodování došel především k závěru, že rozhodnutí o prominutí daně podle ustanovení § 55a zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o správě daní a poplatků“) je přezkoumatelné ve správním soudnictví, byť na jeho vydání není právní nárok a je založeno na absolutní volní úvaze rozhodujícího orgánu. Takovéto rozhodnutí lze přezkoumat z hlediska dodržení procesního postupu při jeho vydání a z hlediska případného zneužití správního uvážení rozhodujícím orgánem.

Žalobou napadené rozhodnutí žalovaného je z uvedených hledisek nepřezkoumatelné, neboť neobsahovalo dostatečné odůvodnění. Je tomu tak proto, že právě z odůvodnění správního rozhodnutí může soud zjistit, z jakých skutečností správní orgán vycházel, jaké důkazy provedl, jak je hodnotil, a k jakým závěrům dospěl – tedy důvody a úvahy správního orgánu, jež vedla k vydání jeho rozhodnutí. Odůvodnění rozhodnutí pak nabývá zásadního významu za situace, kdy je výrok rozhodnutí výlučně závislý na úvaze rozhodujícího orgánu. Jen na základě odůvodnění rozhodnutí je totiž soud sto zjistit, zda rozhodující úvaha byla učiněna (vytvořena) na podkladech shromážděných ve správním spise, zda neodporuje zásadám logiky a zda žalovaný při svém rozhodování nepřekročil meze správního uvážení. Existence řádného odůvodnění rozhodnutí tak obecně zamezuje libovůli správního orgánu při jeho rozhodování, vytváří předpoklady k tomu, aby v obdobných případech bylo rozhodováno obdobně (předvídatelnost správních rozhodnutí). Konečně existence odůvodnění umožňuje žalovanému správnímu orgánu vyvrátit případné neoprávněně vznášené námitky. Protože však žalobou napadené rozhodnutí žalovaného obsahuje odůvodnění, které toliko cituje zákonné ustanovení, tj. že žalovaný neshledal nesrovnalosti vyplývající z daňových zákonů, nemůže soud objektivně přezkoumat, zda námitky uplatněné žalobkyní jsou oprávněné či nikoliv. Tento nedostatek pak nemohou zhojit ani tvrzení žalovaného v jeho vyjádření ke správní žalobě. Nejsou totiž součástí napadeného rozhodnutí, ale pouze reakcí na žalobkyní vznesené žalobní námitky. Městský soud proto došel k závěru, že žalobou napadené rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, pročež je zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Proti tomuto rozsudku městského soudu podalo Ministerstvo financí jako stěžovatel (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost, kterou opřelo o důvody uvedené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

Stěžovatel s poukazem na judikatorní závěry Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu (jmenovitě rozsudku ze dne 21. 7. 2009, č. j. 8 Afs 85/2007 – 54, a nálezu ze dne 22. 7. 2009, sp. zn. III ÚS 2556/07) především zdůraznil, že kasační stížností nenapadá právní závěr městského soudu o tom, že je rozhodnutí podle § 55a zákona o správě daní a poplatků přezkoumatelné ve správním soudnictví, ale závěr, že je jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatečné odůvodnění. Je tomu tak proto, že samotná dikce ustanovení § 55a odst. 4 citovaného zákona výslovně stanoví, že: „*Rozhodnutí o žádosti o prominutí daně nemusí obsahovat odůvodnění a opravné prostředky proti němu se nepřipouštějí*“. Tato dikce pak byla zachována i po novelizaci ustanovení § 32 odst. 3 téhož zákona s účinností od 1. 1. 2010 Městský soud tak výslovně negoval dikci zákona, pokud vyslovil, že rozhodnutí o prominutí daně, aby bylo přezkoumatelné ve správním soudnictví, musí být odůvodněno. Nepřípadně tak směšuje nutnost dostatku důvodů rozhodnutí a nutnost „obsahovat odůvodnění“, a to přes to, že tomu tak být ve skutečnosti nemusí. Prezentovaný právní názor městského soudu je v tomto směru nepochopitelný. Pro přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí zcela postačí, jsou-li důvody, které vedly k zamítnutí žádosti o prominutí daně seznatelné z obsahu správního spisu, tak jak je tomu v této věci. Městský soud svůj názor nadto ani ve svém rozsudku přesvědčivě neodůvodnil. Lze tak oprávněně pochybovat o dostatcích důvodů samotného rozsudku městského soudu. Stranou nelze ponechat ani nejednotnost soudního rozhodování městského soudu ve věcech správních rozhodnutí vydávaných podle ustanovení § 55a zákona o správě daní a poplatků. Je tomu tak proto, že v jiném zrušujícím rozsudku (sp. zn. 11 Ca 219/2006-18) mu uložil tento správní soud, aby své rozhodnutí o

prominutí penále buď řádně odůvodnil tak, aby z něj bylo zřejmé, které důvody jej k rozhodnutí vedly, nebo v případě, že dospěje k závěru, že rozhodnutí o žádosti nebude obsahovat odůvodnění, postupoval tak, aby bylo ze správního spisu zřejmé, na základě jakých úvah k rozhodnutí dospěl (aby bylo možno přezkoumat, zda při rozhodování nevybočil z mezí správního uvážení). Tento závazný pokyn svědčí tomu, že se soud zabýval přezkoumatelností rozhodnutí i na podkladě správního spisu. Ostatně, Ústavní soud v nálezu ze dne 27. 8. 2001, sp. zn. IV. ÚS 121/01, vyslovil, že: „byl-li dodatečný platební výměr, který nemusí obsahovat odůvodnění jako nezbytnou součást rozhodnutí (§ 46 odst. 7, § 32 odst. 3 zákona o správě daní a poplatků), vydán na základě před tím provedené daňové kontroly, pak závěry správce daně týkající se kontrolního nálezu, výsledku a způsobu zjištění, jakož i reakce na vyjádření a případné návrhy daňového subjektu, musí být přezkoumatelným způsobem seznatelné ze zprávy o daňové kontrole“. Obdobné závěry vykazuje i dřívější judikatura Nejvyššího správního soudu, konkrétně rozsudek sp. zn. 6 Ads 87/2006, navazující na rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 25. 6. 1996, č. j. 6 A 825/95 - 7.

Žalobkyně - DRILLTEC INTERNATIONAL LIMITED, organizační složka se k podané kasační stížnosti nevyjádřila, ač s ní byla řádně obeznámena.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadený rozsudek městského soudu v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti a dospěl k závěru, že kasační stížnost není opodstatněná.

Nejvyšší správní soud při posuzování námitek kasační stížnosti vychází z ustálené judikatury Ústavního soudu (např. nález Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, uveřejněný pod č. 34 ve svazku č. 3 Sbírky nálezů a usnesení Ústavního soudu, nález Ústavního soudu ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, uveřejněný pod č. 85 ve svazku č. 8 Sbírky nálezů a usnesení Ústavního soudu), podle níž jedním z principů, které představují součást práva na řádný a spravedlivý proces, jakož i pojem právního státu (čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, čl. 1 Ústavy), jež vylučuje libovůli při rozhodování, *je* i *povinnost soudů své rozsudky řádně odůvodnit* (ve správním soudnictví podle ustanovení § 54 odst. 2 s. ř. s.). Z odůvodnění rozhodnutí proto musí vyplývat vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé.

Nejvyšší správní soud nepominul ani nález Ústavního soudu ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06 (dostupný na www.nalus.usoud.cz), v němž tento soud vyslovil, že „*odůvodnění rozhodnutí soudu jednajícího a rozhodujícího ve správním soudnictví, z něhož nelze zjistit, jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodné skutečnosti, nevyhovuje zákonným požadavkům kladeným na obsah odůvodnění a v konečném důsledku takové rozhodnutí zasahuje do základních práv účastníka řízení, který má nárok na to, aby jeho věc byla spravedlivě posouzena*“. Ostatně Ústavní soud v nálezu ze dne 17. 12. 2008, sp. zn. I. ÚS 1534/08, také konstatoval, že: „*Soudy jsou povinny svá rozhodnutí řádně odůvodnit; jsou povinny též vysvětlit, proč se určitou námitkou účastníka řízení nezabývaly (např. proto, že nebyla uplatněna v zákonem stanovené lhůtě). Pokud tak nepostupují, porušují právo na spravedlivý proces garantované čl. 36 odst. 1 Listiny*“.

Uvedená ustálená judikatura Ústavního soudu měla – ve vztahu k odůvodnění správních rozhodnutí, pro něž platí zásadně stejné principy – svého předchůdce v judikatuře Vrchního soudu v Praze (např. rozhodnutí Vrchního soudu v Praze ze dne 26. 2. 1993, sp. zn. 6 A 48/92, uveřejněné v Soudní judikatuře ve věcech správních pod č. 27/1994) a našla svůj odraz i v judikatuře Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, dostupný na www.nssoud.cz, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, který byl uveřejněn pod č. 689/2005 Sbírky rozhodnutí Nejvyššího správního soudu). Této judikatuře je společné, že „*není-li z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, nutno pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci z hlediska účastníka řízení klíčovou, na níž je postaven základ jeho žaloby. Soud, který se vypořádává s takovou argumentací, ji nemůže jen pro nesprávnost odmítnout, ale musí také uvést, v čem konkrétně její nesprávnost spočívá*“. Nejvyšší správní soud též vyslovil v rozsudku ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, který byl uveřejněn pod č. 787/2006 Sbírky rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, že „*opomene-li krajský (městský) soud v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu přezkoumat jednu ze žalobních námitek, je jeho rozhodnutí, jímž žalobu zamítl, nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů (§ 103 odst. 1 písm. d/ s. ř. s.)*“. V souvislosti s nepřezkoumatelností rozsudku správního soudu nelze pominout ani rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, který byl uveřejněn pod č. 134/2004 Sbírky rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, v němž kasační soud vyslovil, že: „*Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je založena na nedostatku důvodů skutkových, nikoliv na dílčích nedostatcích odůvodnění soudního rozhodnutí. Musí se přitom jednat o vady skutkových zjištění, o něž soud opírá své rozhodovací důvody. Za takové vady lze považovat případy, kdy soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem, anebo případy, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy byly v řízení provedeny*“. V rozsudku ze dne 14. 11. 2007, č. j. 1 Afs 53/2007 - 34 (dostupný na www.nssoud.cz) pak vyslovil Nejvyšší správní soud právní názor, že „*Je povinností soudu stranám sporu ozřejmit, jakými úsudky byl veden a k jakým závěrům dospěl*“.

Jelikož stěžovatel v kasační stížnosti namítal jednak nesprávné právní posouzení věci a implicitně i nepřezkoumatelnost rozsudku městského soudu, zabýval se Nejvyšší správní soud nejprve vznesenou námitkou nepřezkoumatelnosti. Je tomu tak proto, že pokud by tato námitka byla důvodná, mohla mít vliv i na posouzení věci samé.

Nelze přisvědčit námitce stěžovatele, který dovozuje nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku od okolnosti, že odůvodnění rozsudku městského soudu není dostatečně a přesvědčivě odůvodněno, a že si protiřečí s jiným rozhodnutím téhož soudu (jiného senátu – 11 Ca).

Nejvyšší správní soud konstatuje, že má-li být soudní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být zřejmé, jaký skutkový stav vzal správní soud za rozhodný a jak uvážil pro věc rozhodné skutečnosti, resp. jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodných skutečností. Uvedené pak musí nelézt svůj odraz v odůvodnění rozhodnutí. Je tomu tak proto, že jen skrze odůvodnění lze dovodit, z jakého skutkového stavu správní soud vyšel a jak jej uvážil. Co do rozsahu přezkoumávání správního rozhodnutí (po věcné stránce) je

pak správní soud, nestanoví-li zákon jinak (srov. ustanovení § 75 odst. 2 s. ř. s. v návaznosti na ustanovení § 71 odst. 2 věta třetí s. ř. s.), vázán dispoziční zásadou. Ponechat stranou nelze okolnost, že podané odůvodnění v podstatě předurčuje možný rozsah opravného prostředku vůči němu ze strany účastníků řízení. Pokud by totiž soudní rozhodnutí vůbec neobsahovalo odůvodnění nebo by nereflektovalo žalobní námitky a zásadní argumentaci o níž se opírá, mělo by to nutně za následek jeho zrušení pro nepřezkoumatelnost.

V dané věci tomu tak není.

Z napadeného rozsudku městského soudu je zřejmé, že tento soud postavil své rozhodnutí na zjištění, že výrok zrušovaného správního rozhodnutí stěžovatele („Žádost se zamítá“) byl odůvodněn toliko konstatováním, že nejsou naplněny podmínky pro prominutí daně, neboť stěžovatel neshledal nesrovnalosti vyplývající z uplatňování daňových zákonů, tj. použitím části dikce zákona o správě daní a poplatků (§ 55a odst. 1); jiné důvody (skutečnosti) zde uvedeny nebyly. Z napadeného rozsudku městského soudu je dále zřejmé, jak skutkové okolnosti uvážil, jaké závěry z nich učinil a tyto posléze rovněž dostatečně odůvodnil (str. 5). Rozsudek městského soudu proto dostojí požadavkům kladeným na rozhodnutí správního soudu.

Přestože při odůvodňování rozhodné otázky (přezkoumatelnosti správního rozhodnutí) městský soud neučinil žádný poukaz na dřívější judikaturu, nelze v žádném případě z této okolnosti dovozovat nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku. Judikatorní odkazy nejsou obligatorní náležitostí rozsudku. Jejich uvedení v rozsudku má toliko informativní charakter a působí jako orientační pomůcka pro účastníky řízení k nastínění směru, jímž se v příslušné projednávané věci ubírá výklad dotčených právních norem, popřípadě slouží k podpoře přesvědčivosti vyslovených právních závěrů. Ve svém důsledku je i nástrojem procesní ekonomie, neboť může účastníkům ozřejmit možný výsledek řízení o opravných prostředcích vůči napadenému rozhodnutí (může šetřit práva (majetková) účastníků řízení). Není v této věci případné, pokud stěžovatel poukazuje na jiné rozhodnutí téhož soudu, avšak jiného senátu, tj. senátu rozhodujícího v jiném složení, nebo i na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, které bylo vydáno v jiné, skutkově i právně odlišné věci. Nejvyšší správní soud došel při posuzování předestřené výtky k závěru, že vyslovený právní názor městského soudu je nejen zcela dostatečně odůvodněn, ale je i přesvědčivý. Městský soud zde totiž pregnantně formuloval své úvahy, jež jej vedly k závěru o nepřezkoumatelnosti napadeného správního rozhodnutí. Nejvyšší správní soud proto posoudil výtku o nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku jako neopodstatněnou.

Pokud jde o poukazovaný nález Ústavního soudu ze dne 27. 8. 2001, sp. zn. IV. ÚS 121/01, nutno konstatovat, že závěry v něm obsažené, na něž stěžovatel poukazuje, na předmětnou věc nedopadají. Měl by to však být především stěžovatel, komu by měl být znám zásadní rozdíl mezi platebním výměrem, proti němuž se lze odvolat (srov. i § 32 odst. 9, § 48 zákona o správě daní a poplatků) a rozhodnutím o prominutí daně, které je svou podstatou rozhodnutím konečným, vůči němuž nejsou opravné prostředky přípustné (§ 55a odst. 4 téhož zákona). Pokud již je na místě, co do svého rozsahu, srovnávat rozhodnutí o prominutí daně s jiným rozhodnutím o dani, bude to nikoliv platební výměr, ale rozhodnutí ve věci konečné – rozhodnutí o odvolání.

Předestřené závěry stran rozsahu odůvodnění soudního rozhodnutí lze obecně vztáhnout i na rozhodnutí vydávaná v rámci správního-daňového řízení. I otázkou

přezkoumatelnosti správních rozhodnutí, resp. obsahu jejich odůvodnění se již dříve zabýval i Nejvyšší správní soud. Stalo se tak naposledy v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006 - 74, které je publikováno pod č. 1566/2008 Sbírky rozhodnutí Nejvyššího správního soudu. V tomto rozhodnutí Nejvyšší správní soud judikoval, že „Rozsah provedeného přezkumu musí nalézt odraz v písemném odůvodnění rozhodnutí odvolacího orgánu“. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů je totiž třeba vykládat v jejím skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí v důsledku nemožnosti zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno. Pakliže správní orgán vydá rozhodnutí, které je přezkoumatelné ve správním soudnictví, přičemž z jeho odůvodnění nelze ničeho zjistit (obsah a důvody jeho vydání), je zcela opodstatněný názor krajského soudu, že je takové rozhodnutí nepřezkoumatelné a je třeba jej pro tuto vadu zrušit.

Pro posouzení otázky přezkoumatelnosti předmětného správního aktu není také rozhodné, jak mylně dovozuje stěžovatel, že rozhodnutí o žádosti o prominutí daně nemusí obsahovat odůvodnění, pokud zákonodárce uvádí v dikci právního předpisu, že „rozhodnutí o žádosti o prominutí daně nemusí obsahovat odůvodnění a opravné prostředky proti němu se nepřipouštějí“ (§ 55a odst. 4 zákona o správě daní a poplatků). Interpretace podaná stěžovatelem, opírající se toliko o doslovný jazykový výklad § 55a zákona o správě daní a poplatků, nemůže obstát. Je totiž třeba v této otázce právě naopak vyjít z předestřených judikatorních závěrů, ze smyslu dotčeného ustanovení (§ 55a zákona o správě daní a poplatků) a výkladu systematického. Jedná se totiž o rozhodnutí vůči kterému nejsou přípustné opravné prostředky – tj. o rozhodnutí konečné.

Za stavu, kdy byl již jak správními soudy, tak i Ústavním soudem (srov. např. nález ze dne 22. 7. 2009, sp. zn. III. ÚS 2556/07) překonán právní názor, že je rozhodnutí podle ustanovení § 55a zákona o správě daní a poplatků vyloučeno ze soudního přezkoumávání, pak soud takové rozhodnutí přezkoumá. Činí tak ovšem skrze jeho odůvodnění a nikoliv podle obsahu správního spisu, neboť jen toto rozhodnutí je v soudním řízení přezkoumáváno a jen vůči takovému rozhodnutí lze směrovat výtky žalobce. Není-li však z tohoto rozhodnutí zřejmé, jak věc rozhodující orgán uvážil, o jaké skutečnosti opřel svůj právní závěr, proč považuje důvody žádosti za liché, mylné nebo vyvrácené, je daňovému subjektu de facto znemožněno, aby mohl vůči tomuto rozhodnutí uplatnit relevantní žalobní body. Pokud by za tohoto stavu správní soud žalobou napadené rozhodnutí přezkoumal, nahrazoval by činnost správního orgánu a sám by zatížil své meritorní rozhodnutí nepřezkoumatelností. Při výkladu ustanovení § 55a zákona o správě daní a poplatků proto nelze dojít k jinému právnímu závěru než takovému, že odůvodnění u rozhodnutí vydávaných podle tohoto ustanovení není třeba toliko tam, kde je žádosti zcela vyhověno. Pokud by tomu tak nebylo (jako v této věci), je třeba „negativní“ rozhodnutí odůvodnit. Této povinnosti se nelze jakkoliv zprostit. Pokud by pak šlo o případ, kdy by byly důvody žádosti o prominutí daně „těžko uchopitelné“, popřípadě se jednalo o věc, kdy stěžovatel posoudil úkon žalobkyně - označený jako žádost o přezkoumání podle § 55b zákona o správě daní a poplatků – podle jejího obsahu - jako žádost o prominutí daně, nic nebránilo tomu, aby vyzval žalobkyni k doplnění a upřesnění žádosti (srov. § 21 odst. 6 a násl. zákona o správě daní a poplatků). Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že městský soud nepochybil, pokud napadené rozhodnutí stěžovatele zrušil pro nepřezkoumatelnost z nedostatku důvodů podle ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost opodstatněnou, a proto ji podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl bez jednání postupem podle ustanovení § 109 odst. 1 s. ř. s., podle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. za použití ustanovení § 120 s. ř. s. Stěžovatel ve věci úspěch neměl a podle obsahu spisu úspěšnému účastníku řízení (žalobkyni) žádné náklady v řízení o kasační stížnosti před soudem nevznikly. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 4. února 2010

JUDr. Jaroslav Hubáček
předseda senátu